

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פרשת פקודי

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ד - חלק ט"ז

קונטרס 406

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

200 ספרים על הזוהר וכתבי האריז"ל תקלא

קמו. עלון אור הזוהר # 31	קלה. לך לך
קמו. עלון אור הזוהר # 32	קלו. וירא
קיו. עלון אור הזוהר # 33	קלו. חיי שרה
קיה. עלון אור הזוהר # 34	קלח. תולדות
קיט. עלון אור הזוהר # 36	קלט. ויצא
קכ. עלון אור הזוהר # 37	קמ. וישלח
קכא. עלון אור הזוהר # 38	קמא. וישב
קכב. עלון אור הזוהר # 39	קמב. מקץ
קכג. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר בראשית (280 עמודים).	קמג. ויגש
קכד. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר שמות (266 עמודים).	קמד. ויחי
קכה. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר ויקרא (260 עמודים).	קמו. וארא
קכו. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר במדבר (240 עמודים).	קמז. בא
קכז. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש סדר דברים (264 עמודים).	קמח. בשלח
קכח. לקושי חק לישראל על סדר בראשית (210 עמודים).	קמט. יתרו
קכט. חק לישראל עם ביאור בלשון הקודש על כל התורה ביאור מתוך מדבש (500 עמודים).	קנ. משפטים
קל. כל הזוהר הקדוש מוקלע לפרשיות דף היומי לשנה אחת עם ביאור בלשון הקודש.	קנא. תרומה
קלא. תורת הזוהר מוקלע לפרשיות כל הזוהר מתרגם ללשון הקודש [רק הלשון קודש]:	קנב. תצנה
קלב. הקדמת הזוהר (160 עמודים).	קנג. כי תשא
קלג. בראשית (160 עמודים).	קנד. ויקהל
קלד. נח (154 עמודים).	קנה. פקודי
	קנו. ויקרא
	קנז. צו
	קנח. שמיני
	קנט. תזריע
	קס. מצורע
	קסא. אחרי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תקלב 200 ספרים על הזוהר וכתבי האר"ל

קסב. קדושים	קפד. כל הזוהר הקדוש
קסג. אמור	קפה. כל הזוהר הקדוש
קסד. בחר	קפו. כל הזוהר הקדוש
קסה. בחרותי	
קסו. במדבר	
קסז. נשא	
קסח. בהעלותך	
קסט. שלח	
קע. קרח	
קעא. חקת	
קעב. בלק	
קעג. פנחס	
קעד. מטות	
קעה. ואתחנן	
קעו. עקב	
קעז. שופטים	
קעח. כי תצא	
קעט. וילך	
קפ. האזינו	
קפא. כל הזוהר הקדוש	
קפב. כל הזוהר הקדוש	
קפג. כל הזוהר הקדוש	

משום שהרי גן עדן, אור העליון
שמצאיר משמש בו. ועל כן, אדם
הראשון, כשנכנס לתוך הגן,
הלביש אותו הקדוש ברוך הוא
בלבוש של אותו אור והכניסו
לשם. ואם לא הלביש בראשונה
באותו אור, לא יכנס לשם. כיון
שגירש משם, הצטרף ללבוש
אחר, אז - ויעש ה' אלהים לאדם
ולאשתו כתנות עור. והכל כמו
שצריך. וכאן כמו כן עשו בגדי
שרד לשרת בקדש, להכניס
בקדש.

והרי פרשה, שמעשים טובים
שעדים עושה בעולם הזה, אותם
מעשים מושכים אור של הדין
העליון לבוש להתמקן בו לאותו
העולם להראות לפני הקדוש
ברוך הוא. ובאותו לבוש
שלוכש, נהנה ורואה לתוך
האספקלריה המאירה, כמו
שנאמר (תהלים כו) לחזות בנעם ה'
ולבקר בהיכלו.

ועל כן הנשמה מתלבשת בשני
עולמות, להיות לה שלמות בכל
- בעולם הזה שלמטה ובעולם
שלמעלה. ועל זה כתוב, (שם קמ)
אף צדיקים יודו לשמך יושבו
ישרים את פניך. אף צדיקים יודו
לשמך - בעולם הזה. יושבו ישרים
את פניך - באותו עולם.

ויעש את האפוד זהב, הרי
פרשה. אמר רבי יוסי, אפוד
וחשן היו כאחד, ופרשה שהרי
במקום אותו הקיום עומדים כל
אותן שמים עשרה אבנים, כלם
נוטלים שמות בני ישראל, וכלם
שנים עשר תחומים עליונים, כלם
הם בסוד של שבטי ישראל.

וסוד זה כתוב, (שם קכב) ששם עלו
שבטים שבטי יה עדות לישראל
להדות לשם ה'. ששם עלו
שבטים - אלו שנים עשר שבטים
עליונים למעלה, שהם שבטי יה,

בגין דהא גנתא דעדן, נהורא עלאה דנהיר
משמש ביה. ועל דא, אדם קדמא
כד עאל לגו גנתא, אלביש ליה קדשא
ברוך הוא בלבושא דההוא נהורא, ואעיל
ליה תמן. ואי לא אתלבש בקדמיתא בההוא
נהורא, לא ייעול לתמן. כיון דאתתדר מתמן,
אצטריך למלבושא אחרא, כדיו, ויעש יי'
אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור. וכלא כמה
דאצטריך. והכא כגוונא דא, עשו בגדי שרד
לשרת בקדש, לאעלא בקודשא.

והא אוקמוה, דעובדין טבין דבר נש דעביד
בהאי עלמא, אינון עובדין משכי
מנהורא דזיוא עלאה, לבושא, לאתתקנא ביה
לההוא עלמא, לאתחזא קמי קדשא בריך
הוא. ובההוא לבושא דלביש, אתהני וחקמי
גו אספקלריא דנהרא, כמה דאת אמר
(תהלים כו) לחזות בנעם יי' ולבקר בהיכלו.

ועל דא, נשמתא אתלבשת בתרין עלמין,
למהוי לה שלימו בכלא, בהאי עלמא
דלתתא, ובעלמא דלעילא. ועל דא כתיב,
(תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך ישרים
את פניך. אף צדיקים יודו לשמך בהאי
עלמא, יושבו ישרים את פניך בההוא עלמא.
ויעש את האפוד זהב, (שמות לט) הא אוקמוה.
אמר רבי יוסי, אפוד וחשן כחדא הוו,
ואוקמוה דהא באתר דהוא קיומא, קיימן כל
אינון תריסר אבנין, בלהו נטלי שמיהן בני
ישראל, וכלהו תריסר תחומין עלאין, בלהו
ברזא דשבטי ישראל אינון.

ורוא דא כתיב, (תהלים קכב) ששם עלו שבטים
שבטי יה עדות לישראל להדות
לשם יי'. ששם עלו שבטים, אלין אינון
תריסר שבטין עלאין לעילא, דאינון שבטי

יְהִי, דְּהָא שְׁמָא דָּא עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל.
אָמַר רַבִּי חֵיִיא, תְּרִי זְמַנִּי כְּתִיב שְׁבָטִים. אֶלָּא,
שְׁשָׁם עָלוּ שְׁבָטִים, אֵלִין שְׁבָטִין
דְּלַתְתָּא. שְׁבָטִי יְהִי, אֵלִין שְׁבָטִין דְּלַעֲיָלָא.
עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל, דָּא רְזָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא עֲלָאָה
דָּא, דְּאֶקְרִי עֲדוּת, כְּמָה דָּאֲתָא אָמַר, (תהלים קלב)
וְעֲדוּתִי זֶה אֶלְמָדָם. וְאֵינוֹן תְּרִיסָר שְׁבָטִין
קְדִישִׁין עֲלָאִין, אֵינוֹן תְּרִיסָר אַבְנִין קְדִישִׁין.
וְעַל דָּא אֵינוֹן קִיַּיְמִין לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא,
וְכָל אֵינוֹן שְׁמָהֶן דְּתְרִיסָר שְׁבָטִין, כְּלָהוּ
גְּלִיפָאן בְּאֵינוֹן אַבְנִין, וְכִהְנָא רַבָּא נָטִיל לֹון.
תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב כִּד הָוֵה אָזִיל לְחֶרֶן, מַה כְּתִיב
(בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשָּׁם
מִרְאשׁוֹתָיו. אֵלִין תְּרִיסָר אַבְנִין קְדִישִׁין, וְכָלָהוּ
אֲתַעֲבִידוּ חַד אַבְנָא, דְּכְתִיב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר
שָׁמַתִּי מִצֵּבָה. וְקָרִי לְהוּ אֵבֶן, מָאִי טַעְמָא. בְּגִין
דְּכָלָהוּ תְרִיסָר אַבְנִין, אֲתַכְּלִילוּ בְּאַבְנָא חַד
קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּאִיְהִי לַעֲיָלָא מְנַהוֹן, דְּכְתִיב
וְהָאֵבֶן הַזֹּאת (דף ר"ל ע"א) אֲשֶׁר שָׁמַתִּי מִצֵּבָה
יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים.

וְעַל דָּא הָכָא, כִּהְנָא רַבָּא שְׂוִי לֹון עַל לִבִּיהּ,
לְדַכְרָא לְהוֹן תְּדִיר, דְּכְתִיב, (שמות כח) וַנִּשָּׂא
אַהֲרֹן אֶת שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ לִפְנֵי יְיָ
תָמִיד. וּבְגִין כִּד, כִּלָּא אִיהוּ בְּרָזָא דְתְרִיסָר,
תְרִיסָר עֲלָאִין טְמִירִין לַעֲיָלָא, דְּאֲתַגְּנִיזוּ בְּרָזָא
עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֵינוֹן רְזָא דְאֹרִייתָא, וְנִפְקִי
מִקּוּל חַד דְּקִיק וְהָא אוּקְמוּהּ. תְרִיסָר אַתְרִינִין
טְמִירִין לְתַתָּא, כְּגוּוֹנָא דְלַהוֹן, וְנִפְקִי גוּ קְלָא
אַתְרָא, דְּאִיְהִי אֵבֶן דְּכְתִיב, (בראשית מט) מִשָּׁם
רוּעָה אֵבֶן יִשְׂרָאֵל.

וְעַל דָּא אוּקְמוּהּ בְּרָזָא דְקָרָא דְכְתִיב, (בראשית כט)
וַנֹּאסְפוּ שָׁמָּה כָּל הָעֶדְרִים וּגְלָלוּ אֶת
הָאֵבֶן. דָּא שְׂכִינְתָּא, דְּאֶקְרִי אֵבֶן בַּחֲן, אֵבֶן

שְׁהָרִי שֵׁם זֶה עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל.
אָמַר רַבִּי חֵיִיא, פְּעָמִים כְּתוּב
שְׁבָטִים. אֶלָּא, שְׁשָׁם עָלוּ שְׁבָטִים
- אֵלוּ הַשְׁבָּטִים שֶׁלִּמְטָה. שְׁבָטִי
יְהִי - אֵלוּ הַשְׁבָּטִים שֶׁלִּמְעַלָּה.
עֲדוּת לְיִשְׂרָאֵל - זֶה הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה שֶׁנִּקְרָא עֲדוּת, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (שם קלב) וְעֲדוּתִי זֶה אֶלְמָדָם.
וְאוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים
קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים הֵם שְׁתֵּים
עֶשְׂרֵה אַבְנִים קְדוּשׁוֹת, וְלִכְּנָן הֵם
עוֹמְדִים לְמִטָּה כְּמוֹ שֶׁלִּמְעַלָּה,
וְכָל אוֹתָם שְׁמוֹת שֶׁל שְׁנַיִם עֶשֶׂר
הַשְׁבָּטִים, כֻּלָּם חֲקוּקִים בְּאוֹתָם
אַבְנִים, וְהַכֶּהֶן הַגָּדוֹל נוֹטֵל אוֹתָם.
בָּא וְרָאָה, כְּשֶׁיַּעֲקֹב הָיָה הוֹלֵךְ
לְחֶרֶן, מַה כְּתוּב? (בראשית כח) וַיִּקַּח
מֵאֲבָנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשָּׁם מִרְאשׁוֹתָיו.
אֵלוּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אַבְנִים
קְדוּשׁוֹת, וְכָלֵן נַעֲשׂוּ אֵבֶן אַחַת,
שֶׁכְּתוּב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי
מִצֵּבָה. וְקוּרָא לְהֵן אֵבֶן, מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁכָּל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
הָאֲבָנִים נִכְלָלוּ בְּאַבְן קְדוּשָׁה
עֲלִיוֹנָה אַחַת, שֶׁהִיא מַעֲלִיָּהֶן,
שֶׁכְּתוּב וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר שָׁמַתִּי
מִצֵּבָה יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים.

וְכָן כָּאן הַכֶּהֶן הַגָּדוֹל הָיָה שֵׁם
אוֹתָן עַל לְבָבוֹ לְזִכְרָם תָּמִיד,
שֶׁכְּתוּב (שמות כח) וַנִּשָּׂא אַהֲרֹן אֶת
שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָבוֹ לִפְנֵי
יְיָ תָמִיד. וּמִשּׁוֹם כִּד הַכֵּל הוּא
בְּסוּד שֶׁל שְׁנַיִם עֶשֶׂר, שְׁנַיִם עֶשֶׂר
עֲלִיוֹנִים טְמִירִים לְמַעַל שֶׁנִּגְנוּ
בְּסוּד עֲלִיּוֹן קְדוֹשׁ, וְהֵם הַסּוּד שֶׁל
הַתּוֹרָה, וַיּוֹצֵאִים מִקּוּל דִּק אֶחָד,
וְהָרִי פְּרִשְׁוִה. שְׁנַיִם עֶשֶׂר אַחֲרִים
טְמִירִים לְמִטָּה כְּמוֹ שֶׁהֵם,
וַיּוֹצֵאִים תּוֹף קוֹל אַחֵר שֶׁהִיא
אַבְן, שֶׁכְּתוּב (בראשית מט) מִשָּׁם רֹעָה
אַבְן יִשְׂרָאֵל.

וְכָן פְּרִשְׁוִה בְּסוּד הַכְּתוּב, (שם כט)
וַנֹּאסְפוּ שָׁמָּה כָּל הָעֶדְרִים וּגְלָלוּ
אֶת הָאֵבֶן. זֶה הַשְּׂכִינָה שֶׁנִּקְרָאת

אָבֶן בַּחֵן, אָבֶן יִשְׂרָאֵל. שְׁגוּלָלִים
אוֹתָהּ וּמִכְנִיסִים אוֹתָהּ לְגִלּוֹת,
וְכֹתוֹב וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאָבֶן עַל פִּי
הַבְּאֵר לְמִקְוָמָה, וְעַל שְׁמָה
נִקְרָאִים כָּל הָאָבְנִים.

וְכִמְהָ אָבְנִים לְאָבְנִים. יֵשׁ אָבְנִים
וְיֵשׁ אָבְנִים. יֵשׁ אָבְנִים יִסּוּדֵי
הַבֵּית, שְׁכֵתוֹב (מַלְכִּים-א ה) וְיֵצוּ
הַמֶּלֶךְ וַיִּסְעוּ אָבְנִים גְּדוֹלוֹת אָבְנִים
יִקְרוֹת לִיסֹד הַבֵּית אָבְנֵי גִזִּית. וְיֵשׁ
אָבְנִים עֲלִינוֹת נִכְבְּדוֹת, וְהֵן (אֵלֹף)
שְׁתֵּים עָשָׂר, וְהֵן אַרְבַּע מַעֲרָכוֹת,
שֶׁלֹשׁ שֶׁלֹשׁ לְכָל מַעֲרָכָה לְאַרְבָּעָה
רוּחוֹת הָעוֹלָם. כְּמוֹ כֵּן אוֹתָם
אַרְבָּעָה דְגָלִים שֶׁהֵיוּ הוֹלְכִים
בַּמִּדְבָּר, וְהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁבָטִים,
שֶׁלֹשָׁה שֶׁלֹשָׁה לְכָל צֵד לְאַרְבָּעָה
רוּחוֹת הָעוֹלָם. וְהַכֹּל סוּד אֶחָד,
וְהָרִי פְּרָשׁוּהָ.

וְכֹא רָאָה, בְּשַׁעַר שֶׁהִכֵּהן הַגְּדוֹל
הָיָה שֵׁם אֶת שְׁתֵּים עָשָׂר הָאָבְנִים
הָלְלוּ וְלֹכַשׁ אוֹתָן בַּחֲשֵׁן וְאַפּוֹד,
אֲזַ שְׁרָתָה עָלָיו שְׁכִינָה, וְאוֹתָן
שְׁתֵּים עָשָׂר אָבְנִים חֲקוּקוֹת
בְּשִׁמּוֹת כָּל הַשְּׁבָטִים, וְכָל שְׁבֵט
וְשִׁבְט חֲקוּק עַל אָבֶן אַחַת.
שְׁקוּעוֹת הָיוּ הָאוֹתִיּוֹת עַל
הָאָבְנִים, וְכִשְׁהֵאִירוּ הָאָבְנִים, הָיוּ
הָאוֹתִיּוֹת בּוֹלְטוֹת חַחוּצָה
וּמֵאִירוֹת עַל מַה שֶׁהֵצִטְרָכוּ.

(וּבְאוֹתִיּוֹת הַשְּׁבָטִים) וּבְכָל הַשְּׁבָטִים לֹא
הָיוּ שְׁתֵּי הָאוֹתִיּוֹת ח' ט', בְּשִׁבִּיל
שֶׁלֹא נִמְצָא חֲט"א בְּכֻלָּם. אָמַר
רַבִּי חֲזַקְיָה, אִם כֵּךְ, ח' שֶׁהָשֵׁם
גּוֹרֵם - נָאָה. אָבֶל ט', שֶׁהָיָא אוֹת
טוֹבָה, וְשִׁנְיָנוּ, מִי שְׂרֹאָה ט'
בְּחִלּוּמוֹ טוֹב לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁבָּה
פִּתְחָה תוֹרָה כִּי טוֹב, שְׁכֵתוֹב
(בְּרֵאשִׁית א) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר
כִּי טוֹב, וְהוֹאִיל וְהָיָא אוֹת טוֹבָה,
לְמַה לֹא נִכְתְּבָה בְּאוֹתָם שְׁבָטִים?
אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁסְּמוּכּוֹת שְׁתֵּי
הָאוֹתִיּוֹת זֹו לְזֹו. וְעוֹד, שֶׁהָרִי
הָאוֹת ט' גְּנוּזָה וְטַמְיָרָה, וְהָיָא

יִשְׂרָאֵל. דִּמְגַנְדְּרִין לָהּ, וְעֵאֱלִין לָהּ בְּגִלּוֹתָא,
וְכִתִּיב וְהִשִּׁיבוּ אֶת הָאָבֶן עַל פִּי הַבְּאֵר
לְמִקְוָמָה, וְעַל שְׁמָה אֶקְרוֹן כְּלָהוּ אָבְנִין.

וְכִמְהָ אָבְנִין לְאָבְנִין. אֵית אָבְנִין וְאֵית אָבְנִין,

אֵית אָבְנִין יִסּוּדֵי בֵיתָא, דְּכִתִּיב, (מַלְכִּים א

ה) וַיִּצְו הַמֶּלֶךְ וַיִּסְעוּ אָבְנִים גְּדוֹלוֹת אָבְנִים
יִקְרוֹת לִיסֹד הַבֵּית אָבְנֵי גִזִּית. וְאֵית אָבְנִין
עֲלִאִין וְקִירִין, וְאֵינוֹן (אֵלִין) תְּרִיסָר. וְאֵינוֹן
אַרְבַּע סְדָרִין, תִּלְתָּא תִּלְתָּא לְכָל סְדָרָא,
לְאַרְבַּע רוּחֵי עֲלָמָא. כְּגוּוֹנָא דָּא אֵינוֹן אַרְבַּע
דְּגָלִים, דִּהוּוּ אֲזָלִי בְּמִדְבָּרָא, וְאֵינוֹן תְּרִיסָר
שְׁבָטִין, תִּלְתָּא תִּלְתָּא לְכָל סְטָרָא, לְאַרְבַּע
רוּחֵי עֲלָמָא. וְכֵלָא רְזָא חֲדָא וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְהָא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְּכִהְנָא רַבָּא הוּא שְׁנֵי אֱלִין
תְּרִיסָר אָבְנִין, וְלִבִּישׁ לוֹן בַּחוּשְׁנָא
וְאַפּוֹדָא, כְּדִין שְׂרִיָּא עֲלֵיהָ שְׁכִינָתָא. וְאֵינוֹן
תְּרִיסָר אָבְנִין, גְּלִיפִין בְּשִׁמְהֵן דְּכִלְהוּ שְׁבָטִין.
וְכָל שְׁבָטָא וְשְׁבָטָא אֲתַגְלִיף עַל אָבְנָא חֲדָ.
מִשְׁקַעֲזָן הוּוּ אֲתוּוֹן עַל אָבְנִין. וְכֵד נִהִירִין
אָבְנִין, אֲתוּוֹן הוּוּ בִּלְטִין לְבָר, וְנִהִירִין עַל מַה
דְּאַצְטְרִיכוּ.

(וּבְאֲתוּוֹן דְּשְׁבָטִין) וּבְשְׁבָטִין כְּלָהוּ, לֹא הוּוּ תְרִין

אֲתוּוֹן ח' ט', בְּגִין דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח חוּבָה
בְּכִלְהוּ. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, אִי הָכִי ח' דְּשִׁמָּא
גְּרִים יָאוֹת. אָבֶל ט', דְּאִיהִי אֶת טב, וְתַנְיָנָן
מָאֵן דְּחָמִי אֶת ט' בְּחִלְמִיָּה, טב לִיָּה, בְּגִין
דְּבִיָּה פִתְחָא אוּרִיָּתָא כִּי טוֹב. דְּכִתִּיב, (בְּרֵאשִׁית א)
וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב, וְהוֹאִיל וְהָיָא
אֶת טב, אָמַי לֹא אֲכֹתוֹב בְּאֵינוֹן שְׁבָטִין.

אָמַר לִיָּה, בְּגִין דְּסְמִיכִין תְּרִין אֲתוּוֹן אֶהֱדָדִי.
וְתוֹ, דְּהָא אֶת ט' גְּנִיז וְטַמְיָר. וְאִיהוּ נִהִיר
נִהִירוּ דְּכִלְהוּ, דְּהָא אֶת דָּא נִהִירוּ דְּכִלְהוּ הָיוּ.
וְלֹא נִהִירוּ אֲשַׁתְּכַח בַּר מָאָת דָּא, דְּכִתִּיב וַיִּרְא

אלהים את האור כי טוב. והוא נהירו דההוא
נהורא דגניז וטמיר. ועל דא כתיב, (תהלים פד) לא
ימנע טוב להולכים בתמים. ודא איהו נהורא
דכלהו שבטין. ובגין כף לא אתגלף בהו. ותו,
דכלהו תריסר נפקי מגו אכסדרא דא טמירא,
דאיהי ברזא דאת ט', ובגין כף איהו טמיר
וגניז, ולא אתחזי בהו.

הא חזי, כל הגי אבנין, קיימי באורח את
וניסא. וכלהו פד הו נהרין, כדין פהנא
רבא הו נהירין אנפוי, ואתון נהרין ובלטין
לאשתמודעא לבר. וכד הו נהרין אנפוי
דכהנא כדין הו אשתמודען בליטו דאתון,
דאיהו לטב. ובדא אשתמודע פהנא, אי זכאה
הוא אי לאו. ועל דא כלא איהו באת וניסא,
והא אוקמוה.

רבי אבא הוה שכיח קמיה דרבי שמעון, אמר
ליה, הא דכתיב, (שמות כח) ונתת אל חשן
המשפט את האורים ואת התומים, ותנינן,
אורים: דנהרין במלה דאצטריכו. תומים:
דאשלימו במליהו. תו אנן צריכין למנדע.
(האי ר'א)

אמר ליה, ודאי, והכי איהו, חשן ואפוד
לקבל אורים ותומים. ודא רזא,
דתפלין, וקשרא דתפלין, לקבל תרין אלין.
פתח ואמר (שמות לג) וראית את אחורי ופני לא
יראו. וראית את אחורי, הא תנינן, דאחזי ליה
קדשא בריה הוא למשה, קשר של תפלין.
ופני: אלין תפלין ממש. ופני אינון תפלין,
דאינון רזא עלאה שמא קדישא. (דף ר"ז ע"ב)
אחורי, איהו רזא דקשרא דתפלין. והא ידיעא
לגבי חבריא. בגין דדא אספקלריא דנהרא.
ודא איהי אספקלריא דלא נהרא.

מאירא את האור של כלם, שהרי
אות זו היא האור של כלם, ואין
אור נמצא חוץ מהאות הזו,
שכתוב וירא אלהים את האור כי
טוב. והוא האור של אותו האור
שגניז וטמיר. ועל זה כתוב, (תהלים
פד) לא ימנע טוב להולכים
בתמים. והוה האור של כל
השבטים. ומשום כף לא נחקקה
בהן. ועוד, שכל השמים עשרה
יוצאות מתוך האכסדרה הזו
הטמירה שהיא בסוד האות ט',
ומשום כף היא טמירה וגניזה
ואינה נראית בהן.

בא וראה, כל אותן אבנים
עומדות בדרך אות נס, וכלן
כשהאירו, אז פני הכהן הגדול
היו מאירות, והאותיות מאירות
ובולטות להודיע לחוץ. וכשהיו
מאירים פני הכהן, אז היו נודעות
בליטות האותיות שהוא לטוב,
ובנה נודע הכהן אם צדיק האיש
אם לא. ועל כף הכל הוא באות
נס, והרי פרשנוה.

רבי אבא היה מצוי לפני רבי
שמעון. אמר לו, זה שכתוב (שמות
כח) ונתת אל חשן המשפט את
האורים ואת התומים. ושנינו,
אורים - שמאירים בדרך
שהצטרכו. תמים - שהיו שלמים
בדבריהם. עוד אנו צריכים
לדעת. (הסוד הנזכר)

אמר לו, ודאי, וכף הוא, חשן
ואפוד כנגד אורים ותמים, והו
סוד התפלין וקשר התפלין כנגד
שני אלה. פתח ואמר, (שם לג)
וראית את אחורי ופני לא יראו.
וראית את אחורי, הרי שנינו
שהראה לו הקדוש ברוך הוא
למשה קשר של תפלין. ופני -
אלה תפלין ממש. ופני הם
תפלין, שהן סוד עליון השם
הקדוש. אחרי - הוא סוד קשר
התפלין. והרי ידוע לחברים. משום שזו אספקלריה המאירה, וזו אספקלריה שאינה מאירה.

בַּגֶּגֶר זֶה, אֲוִירִים - שְׁמֵאִירִים
בְּדִבְרֵיהֶם. תָּמִים - שְׁמֵשְׁלָמִים
בְּדִבְרֵיהֶם. זֶה פָּנִים וְזֶה אַחֹר.
וְסוּד זֶה - קוֹל וְדַבּוּר. הַקּוֹל מֵאִיר
לְדַבּוּר לְדַבּר, הַדַּבּוּר מִשְׁלִים אֶת
הַדַּבּוּר. וְתָמִיד זֶה בְּזֶה עוֹלָמִים וְלֹא
נִפְרָדִים זֶה מִזֶּה לְעוֹלָמִים. מִשּׁוּם
כִּף חֹשֶׁן וְאֶפֻּד, זֶה פָּנִים וְזֶה
אַחֹר, וְהַכֹּל סוּד אֶחָד בְּלִי הַבְּדֵל
כָּלֵל.

אָמַר לוֹ, אִם כִּף שְׂאִינָם נִפְרָדִים
לְעוֹלָמִים, וְיָמִי שֶׁהַפְּרִידָם, הֲרִי
שְׁנֵינִי, שְׁכֶתוֹב (משלי טז) מִפְּרִיד
אֶלּוֹף, מִזֶּה שְׁכֶתוֹב (שמואל א כג)
וְיִהְיֶה בְּכֹרֶת אֲבִיתָר בֶּן אַחִימֶלֶךְ אֶל
דָּוִד קָעִילָה אֶפֻּד יָרֵד בִּידּוֹ, וְאֵלּוּ
חֹשֶׁן לֹא נֶאֱמַר?

אָמַר לוֹ, וְדָאִי כִּף הוּא. כָּל מִזֶּה
שֶׁהוּא חֹשֶׁב, הוּא טָמִיר וְגִנּוּז,
וְלֹא נִזְכָּר כָּל כִּף. כְּמוֹ כֵּן נוֹשְׂאֵי
אֶפֻּד בֶּד - מִזֶּה שֶׁהוּא בְּגָלוֹי יוֹתֵר,
הוּא נִזְכָּר, בִּשְׁבִיל שֶׁמִּתְפַּסֶּה מִזֶּה
שֶׁהוּא בְּגִיזוֹת וּטְמִירוֹת, וְעַל כֵּן
נִזְכָּר מִזֶּה שֶׁהוּא בְּגָלוֹי יוֹתֵר.

וּמִשּׁוּם כִּף הַשֶּׁם הָעֲלִיּוֹן הוּא סוּד
בְּטְמִירוֹת וְגִיזוֹת, וְלֹא נִזְכָּר אֶלָּא
בְּשֵׁם שֶׁהוּא בְּהַתְגַּלּוּת. זֶה נִזְכָּר,
וְזֶה נִגְנוּז. זֶה בְּגָלוֹי וְזֶה בְּנִסְתָּר.
וְכָל מִזֶּה שֶׁהַתְגַּלָּה, הוּא נִזְכָּר
לְעוֹלָמִים. הַשֶּׁם הַגָּנוּז הוּא
יְהוָה. הַשֶּׁם שֶׁהוּא בְּהַתְגַּלּוּת
הוּא אֲדֹנָי, וְעַל זֶה נִכְתָּב
בְּאוֹתִיּוֹת טְמִירוֹת וְנִקְרָא
בְּאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ וְנִתְפַּסֶּה זֶה בְּזֶה,
לְהִיּוֹת הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן טָמִיר וְגִנּוּז
לְעוֹלָמִים. שֶׁכָּל דְּרָכֵי הַתּוֹרָה כִּף
הֵם - גָּלוֹי וְנִסְתָּר. וְכָל דְּבָרֵי
הָעוֹלָם, בֵּין שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וּבֵין
שֶׁל הָעוֹלָם שְׁלֹמֶעֱלָה, כָּלֵם
טְמִירִים וְגִלּוּיִים.

פָּתַח וְאָמַר, (יונה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
הַגִּידָה לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי הִרְעָה
הַזֹּאת לָנוּ וְגו'. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ
לְהַתְבַּוֵּן, כָּלֵם שֶׁאֵלּוּ בְּסוּד

לְקַבֵּל דָּא, אֲוִירִים: דְּנִהְרִין בְּמַלְיָהּ. תוֹמִים:
דְּאֲשְׁלִימוּ בְּמַלְיָהּ. דָּא פָּנִים. וְדָא
אַחֹר. וְרָזָא דָּא קוֹל וְדַבּוּר. קוֹל אֲנִהִיר
לְדַבּוּר, לְמַלְלָא. דַּבּוּר אֲשְׁלִים מְלָה. וְתַדִּיר
דָּא בְּדָא סִלְקִין, וְלֹא אֲתַפְּרִשְׁן דָּא מִן דָּא
לְעַלְמִין, וּבִגִּין כִּף, חֹשֶׁן וְאֶפֻּד, דָּא פָּנִים וְדָא
אַחֹר וְכֵלָא רָזָא חֲדָא בְּלֹא פְרִישׁוּ כָלֵל.

אָמַר לֵיהּ, אִי הָכִי דְלֹא מִתְפְּרִשְׁן לְעַלְמִין,
וּמֵאֵן דְּאֶפְרִישׁ לוֹן, הָא תַנִּינָן, דְּכִתִּיב,

(משלי טז) מִפְּרִיד אֶלּוֹף, מִזֶּה דְּכִתִּיב, (שמואל א כג)

וְיִהְיֶה בְּכֹרֶת אֲבִיתָר בֶּן אַחִימֶלֶךְ אֶל
דָּוִד קָעִילָה אֶפֻּד יָרֵד בִּידּוֹ, וְאֵלּוּ חֹשֶׁן לֹא קָאֲמַר.
אָמַר לֵיהּ, וְדָאִי הָכִי הוּא, כָּל מִזֶּה דִּהוּא
חֹשֶׁב, אִיהוּ טָמִיר וְגִנּוּז, וְלֹא אֲדַבֵּר כָּל
כִּף. בְּגִיזוֹנָא דָּא נוֹשְׂאֵי אֶפֻּד בֶּד, מִזֶּה דְאִיהוּ
בְּאַתְגַּלְיָא יְתִיר, אִיהוּ אֲדַבֵּר, בְּגִין דִּיתְכַּפִּי מִזֶּה
דְאִיהוּ בְּגִיזוֹ וּטְמִירוֹ. וְעַל דָּא אֲדַבֵּר מִזֶּה
דְאִיהוּ בְּאַתְגַּלְיָא יְתִיר.

וּבִגִּין כִּף, שְׂמָא עֲלָאָה אִיהוּ רָזָא בְּטְמִירוֹ
וְגִיזוֹ, וְלֹא אֲדַבֵּר אֶלָּא בְּשְׂמָא דְאִיהוּ
בְּאַתְגַּלְיָא. דָּא אֲדַבֵּר, וְדָא אֲגִיז. דָּא
בְּאַתְגַּלְיָא, וְדָא בְּטְמִירוֹ, וְכָל מִזֶּה דְאַתְגַּלְיָא
אִיהוּ אֲדַבֵּר לְעַלְמִין. שְׂמָא דְגִיזוֹ אִיהוּ יְהוָה,
שְׂמָא דְאִיהוּ בְּאַתְגַּלְיָא אִיהוּ אֲדֹנָי, וְעַל דָּא
אֲכַתּוֹב בְּאַתּוֹן טְמִירִין, וְאֶקְרִי בְּאַתּוֹן אֵלִין,
וְאַתְפַּסִּי דָּא בְּדָא, לְמַהֲוִי יִקְרָא עֲלָאָה טָמִיר
וְגִיז לְעַלְמִין. דְּכָל אוֹרְחֵי דְאוֹרֵייתָא הָכִי
הוּא, אֲתַגַּלְיָא וְסִתִּימָא. וְכָל מַלְיָן דְעַלְמָא בֵּין
דְעַלְמָא דִין, וּבֵין דְעַלְמָא דְלַעֲיָלָא, כָּלָהוּ אִיהוּ
טָמִיר וְגִלּוּא.

פָּתַח וְאָמַר, (יונה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה לָנוּ
בְּאֲשֶׁר לָמִי הִרְעָה הַזֹּאת לָנוּ וְגו'. הָאִי
קָרָא אֵת לְאִסְתְּכָלָא בֵּיהּ, כָּלָהוּ בְרָזָא

הַחֲכָמָה, שִׁכְתּוֹב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֶשֶׁר
בְּאֶשֶׁר לָמִי. בְּאֶשֶׁר - שְׁאֵלוֹ בְּסוּד
הַחֲכָמָה. כָּאֵן שְׁאֵלוֹ סוּד שֶׁהוּא
בִּנְגְלָה, לְדַעַת אִם כֹּא מְזַרְעוֹ שֶׁל
יוֹסֵף, שִׁכְיִין שֶׁרָאָה הָיִם אֶת
אֲרוֹנוֹ, מִיָּד נִבְקַע וְהָיָה יִבְשָׁה,
שִׁכְתּוֹב (תּוֹחֵלִים קִיד) הָיִם רָאָה וַיִּנָּס.
הָיִם רָאָה אֶת אוֹתוֹ שִׁכְתּוֹב בּוֹ
(בְּרֵאשִׁית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה. מִיָּד
- הִירָדֵן יִסּוֹב לְאַחֹר.

וְעַל כֵּן שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ בְּאֶשֶׁר,
שִׁכְתּוֹב בּוֹ בְּיוֹסֵף, בְּאֶשֶׁר אֶת
אִשְׁתּוֹ. אִם בָּאתָ מֵאוֹתוֹ הַזֶּרַע,
הַתַּפְלָל שִׁישְׁתַּק הָיִם מֵאֲתָנּוּ. לָמִי
- וְאִם בָּאתָ מְזַרְעוֹ שֶׁל יַעֲקֹב,
שִׁכְתּוֹב בּוֹ (שם לב) לָמִי אֲתָה וְאִנָּה
תִּלְךְ. וְהֵם הָיוּ מְלָאכִים קְדוֹשִׁים
שֶׁשָּׁלַח בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ וַנִּצֵּל מֵאוֹתָהּ
צָרָה. הַתַּפְלָל לְרִבּוֹנָךְ, וַיִּשְׁלַח
מְלָאכָיו וַנִּצֵּל מֵאוֹתָהּ צָרָה.

וְאִם לֹא, מֶה מְלָאכְתָּךְ - בְּמָה אֲתָה
מִתְעַסֵּק בְּכָל יוֹם? וּמֵאֵינְ תִּבּוֹא -
מִי הֵם אֲבוֹתֶיךָ? מֶה אֲרָצֶךְ - אִם
הִיא אֶרֶץ שְׂרָאויָה לְהַעֲנִשׁ. וְאִי
מִזֶּה עִם אֲתָה - אִם הוּא עֲמֶלֶק אוֹ
אֶחָד מִשְׁבָּעָה עַמִּים שְׂרָאוּיִים
לְהַעֲנִשׁ. הַכֹּל שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ כְּרֹאִי.
מֶה הַשִּׁיב לָהֶם? וַיֹּאמֶר לָהֶם
עֲבְרֵי אֲנֹכִי, מֵאוֹתוֹ זֶרַע שֶׁל
אֲבֹרָהּם הַעֲבְרֵי שֶׁקִּדַּשׁ אֶת שֵׁם
רַבּוֹנוֹ בְּכָל יוֹם בְּעוֹלָם. וְאֵת ה'
אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יָרָא וְגו'. הֵם
לֹא שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ אֵלָּא דְבַר בִּנְגְלָה
וּבִכְסוּת לְדַעַת בּוֹ, וְהוּא הַשִּׁיב
לָהֶם הַכֹּל בִּנְגְלָה.

מֶה כְּתוּב? וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה
גְּדוּלָּה. כִּיֵּן שֶׁשָּׁמְעוּ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיָּד פָּחְדוּ,
מִשּׁוּם שֶׁפָּלֶם הָיוּ יוֹדְעִים אֶת
הַנִּסִּים וְהַגְּבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בָּיָם. וְכִיֵּן שֶׁאָמַר לָהֶם
אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
מִיָּד פָּחְדוּ לִפְנֵי פַחַד רַב.

מִיָּד דָּחִילוֹ קִמְיָה דָּחִילוֹ סָגִיא.

דְּחִכְמָתָא שְׁאִילוּ. דְּכְתִיב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֶשֶׁר
לָמִי, בְּאֶשֶׁר, רְזָא דְּחִכְמָתָא שְׁאִילוּ. הֲכָא
שְׁאִילוּ רְזָא דְּאִיהוּ בְּאֲתַגְלִיָּא, לְמַנְדַּע אִי
מְזַרְעָא דְּיוֹסֵף קְאָתִי, דְּיִמָּא כִּיֵּן דְּחִמָּא אֲרוֹנָא
דְּיִלְיָה, מִיָּד אֲתַבְקַע, וְהָיָה יִבְשְׁתָּא, דְּכְתִיב
(תּוֹחֵלִים קִיד) הָיִם רָאָה וַיִּנָּס, הָיִם רָאָה, הֵהוּא
דְּכְתִיב בֵּיה (בְּרֵאשִׁית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה. מִיָּד
הִירָדֵן יִסּוֹב לְאַחֹר.

וְעַל דָּא שְׁאִילוּ לִיָּה בְּאֶשֶׁר, דְּכְתִיב בֵּיה בְּיוֹסֵף,
(בְּרֵאשִׁית לט) בְּאֶשֶׁר אֶת אִשְׁתּוֹ. אִי מֶה־הוּא
זֶרַעָא קָא אֲתִית, צְלִי דִישְׁתִּיק וַיִּמָּא מִיֵּן.
לָמִי, וְאִי מְזַרְעָא דְּיַעֲקֹב קָא אֲתִית, דְּכְתִיב
בֵּיה, (בְּרֵאשִׁית לב) לָמִי אֲתָה וְאִנָּה תִלְךְ, וְאִינוּן
הָווּ מְלָאכִין קְדִישִׁין, דְּשִׁדְר בְּשִׁלְיָחוֹתֵיהּ,
וְאֲשְׁתִּיב מֶה־הוּא עָאקוּ. צְלִי לְמָרְךָ, וַיִּשְׁדֵּר
מְלָאכֵיהּ, וְנִשְׁתִּיב מֶה־הוּא עָאקוּ.

וְאִי לָאו, מֶה מְלָאכְתָּךְ, בְּמָה אֲשַׁתְּדִלוּתְךָ בְּכָל
יוֹמָא. וּמֵאֵינְ תִּבּוֹא, מָאן אִינוּן אֲבֹהֶתְךָ. מֶה
אֲרָצְךָ, אִי הִיא אֲרַעָא דְּאֲתַחֲזִיָּא לְאֲתַעֲנִשָּׂא.
וְאִי מִזֶּה עִם אֲתָה, אִי הוּא עֲמֶלֶק, אוֹ חַד
מִשְׁבָּעָה עַמִּין, דְּאֲתַחֲזוּן לְאֲתַעֲנִשָּׂא. כִּלָּא
שְׁאִילוּ לִיָּה כְּדָקָא יָאוּת.

מֶה אֲתִיב לוֹן, וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֲבְרֵי אֲנֹכִי,
מֶה־הוּא זֶרַעָא דְּאֲבֹרָהּם הַעֲבְרֵי, דְּאֶקְדִּישׁ
שְׁמָא דְּמֵאֲרִיָּה בְּכָל יוֹמָא בְּעוֹלָמָא. וְאֵת יי'
אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי יָרָא וְגו', אִינוּן לֹא שְׁאִילוּ
לִיָּה אֵלָּא מְלָה בְּאֲתַגְלִיָּא וּבְאֲתַפְסִיָּא לְמַנְדַּע
בֵּיה. וְאִיהוּ אֲתִיב לוֹן כִּלָּא בְּאֲתַגְלִיָּא.

מֶה כְּתִיב וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְּדוּלָּה,
כִּיֵּן דְּשָׁמְעוּ שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
מִיָּד דָּחִילוּ, בְּגִין דְּכָלְהוּ הָווּ יִדְעִין נִסִּין
וּגְבוּרָאן דְּעִבַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּיֵּמָא, וְכִיֵּן
דְּאָמַר לוֹן שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִיָּד דָּחִילוֹ קִמְיָה דָּחִילוֹ סָגִיא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמָּן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהֶבֶל
הֵיפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.